

ΑΝΩΤΑΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Άρθρο 23(3)(β)(i) του Ν.33/64 – Μεταβατικές Διατάξεις)

ΕΦΕΣΗ ΚΑΤΑ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ Δ/ΡΙΟΥ ΑΡ. 35/2018

26 Ιουνίου, 2024

[Τ. ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, ΣΤ. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗ, Η. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Δ/ΣΤΕΣ]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ

Εφεσείων/Αιτητής,

και

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, μέσω

1. Επιτροπής Δημόσιας Υπηρεσίας
2. Γενικού Λογιστηρίου της Δημοκρατίας
3. Υπουργείου Οικονομικών
4. Κυβερνητικού Τυπογραφείου της Δημοκρατίας
5. Τμήματος Φορολογίας (Πρώην Τμήμα Εσωτερικών Προσόδων)
6. Υπηρεσίας Διαχείρισης Επιδομάτων Πρόνοιας
7. Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων

Εφεσίβλητοι/Καθ'ων η Αίτηση

Λ. Βραχίμης με Ρ. Παρπόττα (κα) ασκούμενη δικηγόρο, για Ελένη Βραχίμη & Σία, για τον Εφεσείοντα

Μ. Κοτσώνη (κα), δικηγόρος της Δημοκρατίας για τον Γενικό Εισαγγελέα της Δημοκρατίας, με Ε. Ιωάννου (κα) ασκούμενη δικήγορο, για τους Εφεσίβλητους

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ: Η ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δοθεί από τη Δικαστή Τ. Ψαρά – Μιλτιάδου.

Α Π Ο Φ Α Σ Η

ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, Δ.: Με τροποποιημένο εφετήριο, ο Εφεσείων διατυπώνει 14 λόγους έφεσης κατά της ορθότητας απόφασης του Διοικητικού Δικαστηρίου απορρίπτον την προσφυγή του με την οποία σκοπείτο η ακύρωση πειθαρχικής απόφασης και ποινής η οποία του επιβλήθηκε από την ΕΔΥ, αυτή της αναγκαστικής αφυπηρέτησης του από τις 9.11.2016 λόγω της καταδίκης του σε τέσσερις κατηγορίες που αφορούσαν αδικαιολόγητη απουσία από τα καθήκοντα του ως Βοηθού Γραμματειακού Λειτουργού, Γενικό Γραμματειακό Προσωπικό, Τμήμα Διοίκησης και Προσωπικού.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο αντιμετώπισε, δίδοντας σχετική αιτιολογία, τους τρεις πυρήνες λόγων ακύρωσης, ως εξής:

Α΄- παραβίαση δικαιώματος φυσικής δικαιοσύνης: Το Διοικητικό

Δικαστήριο ανέφερε τα εξής:

«Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως αφορά την παράβαση της αρχής της φυσικής δικαιοσύνης, επειδή «η διοίκηση» στέρησε τα απαραίτητα χρήματα στον αιτητή για διορισμό δικηγόρου, αφού είχε προβεί σε αποκοπές από το μισθό του, χωρίς να αναστείλει την υπόθεση μέχρι ο αιτητής να εξασφαλίσει χρήματα για δικηγόρο. Αναφέρθηκε ειδικότερα ο δικηγόρος του στις δύσκολες περιστάσεις που αντιμετώπισε ο αιτητής κατά την αντεξέταση των μαρτύρων, στα

προβλήματα που αναφύησαν, όπως η δυσκολία να αγορεύσει για τη νομική σημασία του συστήματος της κάρτας, σε διαδικαστικά θέματα στη διαδικασία, στον τρόπο χειρισμού της υπόθεσης, που είχαν καταλυτικές συνέπειες στην καταδίκη του.

Ο λόγος ακυρώσεως θα πρέπει να απορριφθεί. Η «διοίκηση» και η ΕΔΥ δεν είναι ταυτόσημα διοικητικά όργανα. Οι αποκοπές που έγιναν στον μισθό του αιτητή αποτελούν αντικείμενο άλλων προσφυγών του αιτητή που εκκρεμούν στο Διοικητικό Δικαστήριο και η προσπάθεια που έγινε να συνενωθούν στην παρούσα προσφυγή οι διοικητικές αρχές και όργανα, που εξέδωσαν τις επίδικες εκεί αποφάσεις αποκοπής, είναι ατυχής. Όσον δε αφορά στο κατ' ισχυρισμό αίτημα αναστολής για ανεύρεση δικηγόρου και αυτός δεν ανταποκρίνεται στα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης. Ο διοικητικός φάκελος φανερώνει ότι στη συνεδρία ημερομηνίας 25/2/2016 στην οποία αποσύρθηκε ο δικηγόρος του, ο αιτητής, απευθυνόμενος στην ΕΔΥ, ανέφερε μόνον τα ακόλουθα:

«Εντιμότητα, επειδή θεωρώ σωστό ότι πρέπει να συνεχίσουμε και να μη προβάλω πρόσκομμα, θα ήθελα να συνεχίσουμε, θα ζητήσω όμως να αντεξετάσω το μάρτυρα σε άλλη ημερομηνία.»

Περαιτέρω θα πρέπει να αναφερθεί, ότι η ΕΔΥ είναι διοικητικό όργανο αρμόδιο για εξέταση πειθαρχικών παραβάσεων δυνάμει του περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμου και τόσο η ανεξαρτησία της αλλά και η λειτουργία της, ως αμερόληπτο οργάνου, δεν αμφισβητήθηκαν ούτε από τον αιτητή κατά την εκδίκαση της υπόθεσης, αλλά ούτε και από τον δικηγόρο του στην προσφυγή. Ο αιτητής δεν υπέβαλε οποιοδήποτε αίτημα ενώπιον της ΕΔΥ σχετικά με την οικονομική του δυσκολία να διορίσει δικηγόρο και ούτε νομοθετικά γίνεται πρόβλεψη στο νόμο (Ν. 1/90) για παραχώρηση νομικής αρωγής σε πειθαρχικές διαδικασίες ενώπιον της ΕΔΥ. Αντίθετα με ότι ισχυρίστηκε ο δικηγόρος του αιτητή, διαπίστωσα ότι η ΕΔΥ σε όλα τα στάδια της διαδικασίας χειρίστηκε απόλυτα ισότιμα τον αιτητή με την αρμόδια αρχή και μάλιστα σε πολλές περιπτώσεις η ΕΔΥ παρείχε κατά την εκδίκαση της υπόθεσης διευκόλυνση χρόνου σε επαναλαμβανόμενες ερωτήσεις του αιτητή ειδικότερα στην αντεξέταση μαρτύρων, λαμβάνοντας ακριβώς υπόψη της το γεγονός ότι ο αιτητής δεν εκπροσωπείτο από δικηγόρο».

Β'- πλάνη περί τα πράγματα – δεν αποδείχτηκε ότι ο Εφεσείων απουσίαζε από την εργασία του.

Το πρωτόδικο Δικαστήριο ανέφερε τα ακόλουθα:

«Σε σχέση με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως, ο δικηγόρος του αιτητή παρουσίασε ως Παράρτημα Α στην αγόρευσή του αποσπάσματα από απόφαση της ΕΔΥ, ως προς την αξιοπιστία των μαρτύρων, οι οποίοι ανέφεραν, ανάμεσα σε άλλα, ότι έβλεπαν τον αιτητή στην εργασία του κάποιες μέρες, μάλιστα να υπογράφει

το attendance book, για να ισχυρισθεί ότι η ΕΔΥ πλανήθηκε όταν αποφάσισε ότι στοιχειοθετήθηκαν τα αδικήματα της παράβασης καθήκοντος και της αδικαιολόγητης απουσίας από τα καθήκοντά του, αφού ο αιτητής, κατά τον ισχυρισμό του, δεν απουσίαζε. Απλώς δεν χρησιμοποιούσε ως όφειλε την κάρτα του κατά την άφιξη και/ή αναχώρησή του από την εργασία του, παραβιάζοντας ίσως την σχετική εγκύκλιο ή οδηγίες. Η ύπαρξη αυτής της αντίφασης στις μαρτυρίες, ισχυρίζεται ο αιτητής, δεν αξιολογήθηκε ορθά κατά την άποψη του και η ΕΔΥ υπέπεσε σε πλάνη περί τα πράγματα.

Ο σχετικός ισχυρισμός παρέμεινε αναπόδεικτος. Παραγνωρίζει ο αιτητής ότι δεν κατηγορήθηκε ότι απουσίαζε όλο το έτος 2011 ούτε όλο το έτος 2012, αλλά συγκεκριμένες ώρες από το έτος 2011 (120 ώρες) και συγκεκριμένες ώρες από το 2012 (Μεταξύ 1/1/2012 έως 31/8/2012 και 3/9/2012 έως 31/12/2012 1,341 ώρες). Επομένως η όποια μαρτυρία περί εμφάνισης στην εργασία του κάποιες ώρες κάποιων ημερών, χωρίς προσδιορισμό τους, δεν συσχετίστηκε αποδεδειγμένα με τις μέρες που στο σύστημα καταγραφής της χρήσης της κάρτας καταγράφηκε απουσία του, αφού σε κάποιες μέρες, για όλες τις ώρες ή κάποιες ώρες, καταγράφηκε η άφιξη στην εργασία του και η αναχώρησή του κατά την λήξη του ωραρίου ή και αργότερα ή και ενωρίτερα, λόγω ακριβώς της χρήσης της κάρτας. Αυτός ο ισχυρισμός του αιτητή αξιολογήθηκε από την ΕΔΥ και απορρίφθηκε. Η απόφασή της είναι απόλυτα αιτιολογημένη. Παραθέτω το καταληκτικό απόσπασμα από την Απόφαση της ΕΔΥ σε σχέση με την ενοχή του αιτητή, ημερομηνίας 20/10/2016:

«Η Επιτροπή αξιολογώντας το σύνολο της μαρτυρίας που έχει κατατεθεί ενώπιόν της, και έχοντας υπόψη ότι στα βασικά της σημεία είναι περιστατική, και έλαβε υπόψη τα πιο κάτω ευρήματα:

- *Η καταγραφή του χρόνου απουσίας του καθ' ου η δίωξη είναι το αποτέλεσμα της αποτύπωσης από το ηλεκτρονικό σύστημα ελέγχου του χρόνου προσέλευσης και αποχώρησής του.*
- *Οι μάρτυρες κατηγορίας που είχαν την ευθύνη τήρησης και παρακολούθησης του συστήματος καταγραφής και ελέγχου της τήρησης του ωραρίου, δήλωσαν ότι τηρούσαν σχολαστικά τη διαδικασία και το αποτέλεσμα ήταν αυτό που παρουσίασε ο ερευνών λειτουργός.*

- Δεν παρουσιάστηκαν ενώπιον της Επιτροπής οποιαδήποτε στοιχεία που να αποτελούν δικαιολογητικά της απουσίας του.
- Είναι καθολική η διαπίστωση από όλους τους μάρτυρες κατηγορίας, χωρίς να αντικρούεται και/ή να συγκρούεται με τη μαρτυρία των μαρτύρων υπεράσπισης, ότι ο καθ' ου η δίωξη απουσίαζε πολύ συχνά και δεν τηρούσε τις εγκυκλίους που αναφέρονται στην τήρηση του ωραρίου.
- Το Attendance Book χρησιμοποιείτο μόνο για σκοπούς έκτακτης και περιορισμένης διάρκειας απουσίας, κατά τη διάρκεια του εργάσιμου χρόνου και όχι για σκοπούς καταγραφής της ώρας προσέλευσης και αποχώρησης των υπαλλήλων.
- Η απώλεια της κάρτας ενός υπαλλήλου αναπληρώνεται σε διάστημα ολίγων ημερών.
- Η κ. Ποταμίτου (Μ.Κ.4), διέψευσε κατηγορηματικά ότι είναι η υπογραφή της στο πιστοποιητικό ασθενείας (τεκμήριο 8) που παρουσίασε ο καθ' ου η δίωξη.
- Στο έντυπο της Ετήσιας Υπηρεσιακής Έκθεσης του για το έτος 2012 (τεκμήριο 5), καταγράφεται η συχνή και αδικαιολόγητη απουσία του από την εργασία του.

θεωρεί ότι η απουσία του καθ' ου η δίωξη για τις περιόδους που αναφέρονται στο κατηγορητήριο τεκμηριώνεται πλήρως και δεν έχει προσαχθεί οτιδήποτε αξιόπιστο στοιχείο που να τη δικαιολογεί εν όλω ή εν μέρει και κανένα άλλο λογικό συμπέρασμα δεν μπορεί να συναχθεί, παρά μόνο το συμπέρασμα της ενοχής του.»

Το πρωτόδικο Δικαστήριο αποδέχτηκε πως η ΕΔΥ ενήργησε εντός των επιτρεπτών ορίων της διακριτικής της εξουσίας, χωρίς καμία πλάνη περί τα πραγματικά περιστατικά.

Γ'- Η ΕΔΥ κατά παράβαση του **περί Αποκατάσεως Καταδικασθέντων Νόμου (Ν.70/81)** έλαβε υπόψη του ότι ο Εφeseίων καταδικάστηκε στη ποινική υπόθεση 8592/09 στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας με ποινή εξάμηνης φυλάκισης με τριετή αναστολή στις 28.12.2012 καθώς και στην εξ αυτής πειθαρχική καταδίκη του ημερ. 15.1.2016.

Το Δικαστήριο απέρριψε τη θέση αυτή αναφέροντας τα εξής:

«Η ΕΔΥ κατά την λήψη της απόφασής της για την ποινή αναφέρθηκε στο ζήτημα αυτό, για να αντικρούσει το σημείο αυτό της αγόρευσής του δικηγόρου του περί μετριασμό της ποινής, λόγω λευκού ποινικού και πειθαρχικού μητρώου. Άλλωστε η ΕΔΥ είχε ιδίαν γνώση περί της επιβολής της χρηματικής ποινής των €2000 πλέον αυστηρή επίπληξη από την ίδια, βάσει του άρθρου 84 του Ν.1/90, που του επιβλήθηκε στις 15/1/2016, μετά την επικύρωση κατ' έφεση της ποινικής καταδίκης του. Η ΕΔΥ περιέγραψε τα δεδομένα ως είχαν ενώπιόν της. Η απόφασή της ούτως ή άλλως για πειθαρχική καταδίκη του αιτητή ήταν νόμιμη απόφαση ενώπιόν της, η οποία μάλιστα είχε εκδοθεί πρόσφατα δυνάμει του άρθρου 84 του περί Δημοσίας Υπηρεσίας Νόμου. Το ότι μάλιστα η νομιμότητα της απόφασης της ΕΔΥ περί την πειθαρχική καταδίκη του, αποτελεί επίδικο θέμα άλλης προσφυγής, αναμφισβήτητα σημαίνει πως δεν μπορεί να εκδικαστεί στα πλαίσια της παρούσας. Η ΕΔΥ κατά τον ουσιώδη χρόνο δεν είχε ενώπιόν της ανατροπή, δια της δικαστικής οδού, του τεκμηρίου της νομιμότητας. Και ο τρίτος λόγος ακυρώσεως απορρίπτεται».

Οι πολυάριθμοι λόγοι έφεσης θα πρέπει να ταξινομηθούν ώστε να είναι ευχερέστερη η εξέταση τους.

Α΄ Ομάδα: Αφορά τον πρώτο λόγο ακύρωσης και είναι οι λόγοι έφεσης 1, 2 και 3.

Β΄ Ομάδα: Αφορά το δεύτερο λόγο ακύρωσης και είναι οι λόγοι έφεσης 4, 5 και 9.

Γ' Ομάδα: Αφορά εν πολλοίς τον τρίτο λόγο ακύρωσης και είναι οι λόγοι έφεσης 6, 10, 11 και 12.

Δ' Ομάδα: Αφορά άλλα θέματα που δεν εντάσσονται ή δεν εντάσσονται αυστηρά στους λόγους ακύρωσης και στη σχετική επ' αυτού κρίση του πρωτόδικου Δικαστηρίου (Λόγοι 7, 8, 13 και 14). Για το λόγο έφεσης 8, είναι αλήθεια, ότι έχουμε λάβει εκπρόθεσμα της δυνατότητας που μας ζητήθηκε – με τηλεομοιοτύπο, απόσυρση του λόγου αυτού. Για να μην υπάρχει αμφιβολία και αμφισβήτηση θεωρούμε ορθό να ασχοληθούμε και με το λόγο 8.

Θα προχωρήσουμε να εξετάσουμε τους λόγους έφεσης κατά ομάδες. Θεωρούμε πρακτικά και λογικά πιο ευχερές να ξεκινήσουμε από τη Δ' Ομάδα Λόγων.

Εξέταση των λόγων έφεσης της Δ' Ομάδας, (δηλαδή των λόγων 7, 8, 13 και 14). Ο λόγος 7 αφορά το μέρος της πρωτόδικης κρίσης με βάση την οποία θεωρήθηκε πως η προσφυγή εναντίον των Εφεσιβλήτων 2 έως 7 ήταν απαράδεκτη. Ο Εφεσίων ισχυρίζεται ότι οι Εφεσίβλητοι 2-7 ως εμπλεκόμενοι στην επίδικη διοικητική πράξη, ήσαν τα πρόσωπα που

συνιστούσαν την αρμόδια αρχή. Δεν θα συμφωνήσουμε. Η επίδικη διοικητική πράξη η οποία είναι και η εκτελεστή διοικητική πράξη εξεδόθη από την ΕΔΥ, η οποία είναι και η αρμόδια Αρχή. Οι Εφεσίβλητοι 2-7 μπορεί να «λειτουργήσαν» σε επιμέρους στάδια παρεμφερή της κύριας πράξης αλλά αυτό δεν τους προσδίδει την ιδιότητα της Αρμόδιας Αρχής, η οποία βάσει του Νόμου και των δεδομένων, εξέδωσε την επίδικη διοικητική πράξη. Παρά το ότι η προσθήκη άλλων Αρχών που έχουν συμπράξει σε μια διοικητική ενέργεια δεν επιδρά επί του εγκύρου της διαδικασίας, ωστόσο η προσθήκη δεν θεωρείται απαραίτητη και δεν έσφαλε το πρωτόδικο Δικαστήριο στην απόρριψη της προσφυγής εναντίον αυτών, αφού τούτο δεν προκάλεσε βλάβη δηλαδή στον Εφεσείοντα.

Ως εκ τούτου, ο λόγος έφεσης 7 απορρίπτεται και η έφεση ομοίως απορρίπτεται εναντίον των Εφεσιβλήτων 2-7 χωρίς έξοδα.

Ο λόγος έφεσης 8 αφορά το διορισμό του κ.Γιαννάκη Λαζάρου (ο «Λαζάρου»). Σύμφωνα με τον Εφεσείοντα, επειδή ο Λαζάρου «έκαμε και προώθησε εκ μέρους του τμήματος Εσωτερικών Προσόδων και/ή Τμήματος Φορολογίας τις καταγγελίες εναντίον του (στην Πειθαρχική Υπόθεση Π.Υ.2/2015) και επειδή ο διορισμός του Λαζάρου εκρίθη

παράνομος» αυτό οδηγεί στην ακυρότητα της επίδικης Διοικητικής Πράξης σε σχέση με τον Εφεσεΐοντα.

Ο Εφεσεΐων επικαλείται αορίστως αποφάσεις που έκριναν, το διορισμό του Λάζαρου, παράνομο. Εντοπίσαμε διάφορες πρωτόδικες αποφάσεις του Διοικητικού Δικαστηρίου. Δεν είχαν όλες το ίδιο αποτέλεσμα.

Ωστόσο, δεν θα υπεισέλθουμε στη λογική ανάλυσης των αποφάσεων αυτών. Η αρχή της νομιμότητας καλύπτει τις πράξεις της Διοίκησης, μέρος της οποίας ήταν ο Λαζάρου, ενεργώντας ως καταγγέλλουσα αρχή. Η ακυρότητα του διορισμού του δεν ενεργεί αναδρομικά αφού ισχύει η αρχή του *de facto* οργάνου η οποία ανάγεται στο Ρωμαϊκό Δίκαιο (δια της οποίας αναγνωρίσθηκε το κύρος πράξεων που είχε ο δούλος *Philirrus*, ο οποίος παράνομα διορίσθηκε *πραΐτορας*). (Βλ. και επίσης **Χατζηπροδρόμου ν. Κοντοπούλου ΕΔΔ 81/20 κ.ά., 14.9.2021**).

Σχετική αναφορά γίνεται στο «**Εγχειρίδιο Διοικητικού Δικαίου**» του Καθηγητή **Ε.Π.Σπηλιωτόπουλου**, Τόμος 1, 14^η Έκδοση, όπου στη σελίδα 130 επ. αναφέρονται τα εξής σχετικά:

«§4. *De facto* διοικητικό όργανο

119. Εάν πράξη του διορισμού ή της εκλογής του προσώπου που αποτελεί το μονομελές διοικητικό όργανο δεν είναι, κατά τα προαναφερόμενα, ανυπόστατη, αλλά απλώς παράνομη, και συνεπώς πάσχει από ακυρότητα, αυτό δεν επιδρά στο

κύρος των διοικητικών πράξεων που έχει εκδώσει. Το όργανο αυτό ονομάζεται συνήθως *de facto* διοικητικό όργανο. Αναγκαίος όρος, για να θεωρηθεί ένα όργανο ως *de facto*, είναι να υπάρχει πράξη διορισμού ή εκλογής του προσώπου που το αποτελεί, η οποία είναι μεν παράνομη, αλλά δημιουργεί αντικειμενική επίφαση νομιμότητας. Έχει δε επίφαση νομιμότητας, όταν με τις συνθήκες που ασκούσε τα καθήκοντά του το όργανο το οποίο είχε διορισθεί ή εκλεγεί παράνομα, ο καλόπιστος και σώφρων διοικούμενος μπορούσε εύλογα να θεωρήσει ότι το πρόσωπο αυτό είχε νόμιμα την ιδιότητα του διοικητικού οργάνου. Δεν υπάρχει επίφαση νομιμότητας, εάν η πράξη διορισμού ή εκλογής είναι ανυπόστατη και όχι απλώς παράνομη. Το *de facto* όργανο παύει να υπάρχει, μόνον όταν ακυρωθεί ή ανακληθεί η πράξη του διορισμού ή της επικύρωσης της εκλογής του προσώπου από το οποίο αποτελείται.

Οι πράξεις του *de facto* οργάνου είναι έγκυρες, εάν δεν πάσχουν από ακυρότητα για άλλο λόγο. Ο κανόνας αυτός ανταποκρίνεται στην ανάγκη της σταθερότητας και της ασφάλειας των νομικών καταστάσεων που έχουν δημιουργηθεί και της προστασίας όλων των διοικουμένων, οι οποίοι εύλογα πίστευαν ότι το διοικητικό όργανο είχε νόμιμη υπόσταση και συνεπώς δεν επιτρέπεται να υποστούν τις συνέπειες της υφιστάμενης, αλλά όχι εμφανούς, παρανομίας. Ο κανόνας αυτός προέρχεται από το ρωμαϊκό δίκαιο⁹, εφαρμόζεται από τη νομολογία του ΣΕ (820/1949) και έχει καθιερωθεί νομοθετικά με το άρθρο 20 § 3 ΥΚ».

Συνεπώς ο λόγος έφεσης 8 απορρίπτεται.

Με βάση τον 13^ο λόγο έφεσης, ο Εφεσείων μέμφεται το πρωτόδικο Δικαστήριο στο ότι αγνόησε πως η ΕΔΥ απέρριψε προδικαστική ένσταση του στην επίδικη πειθαρχική υπόθεση (Π.Υ.2/2015).

Παρά το ότι δεν συγκεκριμενοποιείται ποία προδικαστική ένσταση αφορά αυτός ο λόγος έφεσης θεωρούμε πως πρόκειται για την προδικαστική ένσταση που επισυνάπτεται στην προσφυγή ως τεκμ.3 αναφορικά με το μεγάλο χρονικό διάστημα που διήρκεσε η εξέταση της καταγγελίας και η μεγάλη καθυστέρηση που παρατηρήθηκε μέχρι την έναρξη της

εκδίκασης της υπόθεσης (καταγγελία δια επιστολής 24.9.2012 μέχρι την έναρξη της ακρόασης της Π.Υ. στις 3.6.2015). Η ΕΔΥ απέρριψε τη θέση αυτή. Αυτό καταγράφεται ως μέρος του ιστορικού της υπόθεσης στο δικόγραφο της προσφυγής στο Παράρτημα Β΄, επί των πραγματικών γεγονότων της υπόθεσης.

Όμως στο Παράρτημα Α΄ που είναι τα νομικά σημεία δεν προβάλλεται ειδικά ως λόγος ακύρωσης η όποια πλημμέλεια της διαδικασίας. Περαιτέρω, ούτε και στην αγόρευση της πλευράς του Εφεσείοντα πρωτοδίκως γίνεται οποιαδήποτε αναφορά στο θέμα.

Είναι γνωστή η αρχή που ορίζει πως δεν είναι επιτρεπτό σ΄αυτή τη διαδικασία το Δευτεροβάθμιο Δικαστήριο να ασχοληθεί με θέμα που δεν είχε εγερθεί πρωτοδίκως. (Βλ. ***Caramondani Bros Ltd κ.ά. v. Δήμου Λεμεσού (2001)3B A.A.Δ. 630, Odessa Hotels Ltd v. Συμβουλίου Αποχετεύσεων Παραλιμνίου, ΑΕ 202/12, 17.1.2019***). Συνεπακόλουθα, και ο λόγος έφεσης 13 απορρίπτεται.

Ο 14^{ος} λόγος έφεσης αφορά στη θέση ότι οι Εφεσίβλητοι παρέλειψαν να εφοδιάσουν τον Εφεσείοντα στην πρωτόδικη διαδικασία με όλα τα πρακτικά της επίδικης πειθαρχικής υπόθεσης. Αυτή η «παρατήρηση»

έγινε από τους ευπαιδευτους συνηγόρους του Εφεσείοντα και ενώπιον μας αλλά και ενώπιον προηγούμενων συνθέσεων του Ανωτάτου Δικαστηρίου συνοδευόμενη με πρόθεση καταχώρησης σχετικής αίτησης εκ μέρους τους, η οποία και δεν έλαβε χώρα ποτέ.

Εν τέλει δόθηκαν οδηγίες από τη δική μας σύνθεση να εξεταστούν από τους συνηγόρους στην παρουσία της Πρωτοκολλητού όλοι οι φάκελοι. Όπως και έγινε. Δεν έχουμε καθοδηγηθεί ακριβώς στο τι «δεν δόθηκε» και τι σημασία είχε για τις θέσεις του Εφεσείοντα. Περαιτέρω στην τελική του προφορική αγόρευση ο κ. Βραχίμης δέχθηκε πως υπήρχαν όλα τα πρακτικά της μαρτυρίας στο διοικητικό φάκελο, ο οποίος ήταν κατατεθειμένος στο Δικαστήριο, αλλά αυτό δεν είχε διευκρινιστεί όταν ο ίδιος τα ζητούσε. Εν πάση περιπτώσει, δεν έχουμε αντιληφθεί γιατί δεν ζητήθηκε να γίνει επιθεώρηση αυτών εάν τούτο θα ήταν χρήσιμο.

Σε τελευταία ανάλυση, η θέση αυτή δεν έχει έρεισμα και σίγουρα δεν μπορεί να θεμελιώσει ούτε καν υποψία για μη δίκαιη δίκη, αφού δεν έχει προσδιοριστεί ποια ήταν η βλάβη της πλευράς του Εφεσείοντα.

Και ο λόγος έφεσης 14 απορρίπτεται.

Εξέταση των λόγων έφεσης της Γ΄ Ομάδας (δηλ. των λόγων 6, 10, 11 και 12).

Στη Γ΄ Ομάδα, δεσπόζουσα σημασία δόθηκε στους λόγους 6 και 10 που αφορούν την πειθαρχική ποινή.

Συγκεκριμένα, με το λόγο 6 υποδεικνύεται λάθος του πρωτόδικου Δικαστηρίου να απορρίψει τη θέση πως η επίδικη Διοικητική απόφαση θα έπρεπε να ακυρωθεί αφού η ΕΔΥ εσφαλμένα κατά την επιμέτρηση της ποινής έλαβε υπόψη της προηγούμενη καταδίκη του Εφεσείοντα από ποινικό Δικαστήριο παρά το ότι η ποινή αυτή είχε ήδη εξαλειφθεί με βάση τον ως άνω Νόμο Ν.70/81. Η δε εξάλειψη της ποινής, κατά τον Εφεσείοντα, συμπαρασύρει και την πειθαρχική καταδίκη.

Η απόφαση της ΕΔΥ επί της ποινής δόθηκε στις 4.11.2016. Σ΄αυτή γίνονται οι εξής αναφορές:

«Η δικηγόρος της αρμόδιας αρχής ανέφερε ότι ο καθ' ου η δίωξη βαρύνεται με μια προηγούμενη καταδίκη, ήτοι στις 15.1.16 επεβλήθη στον καθ' ου η δίωξη χρηματική ποινή ύψους €2,000 και αυστηρή επίπληξη, λόγω ποινικής καταδίκης στην ποινική υπόθεση αρ. 8892/09, με την οποία αυτός καταδικάστηκε σε συντρέχουσες ποινές φυλάκισης 6 μηνών, με τριετή αναστολή, απόφαση η οποία έχει επικυρωθεί με την έφεση αρ. 4/13.

.....

«Η Επιτροπή σημειώνει ότι ο δικηγόρος του καθ' ου η δίωξη στην αγόρευσή του για μετριασμό της ποινής, επικαλέστηκε το λευκό ποινικό και πειθαρχικό μητρώο του καθ' ου η δίωξη, στοιχείο όμως, που δεν ισχύει στην πραγματικότητα, δεδομένου ότι στον καθ' ου η δίωξη έχει επιβληθεί ποινή εξάμηνης φυλάκισης με τριετή αναστολή

από ποινικό δικαστήριο η οποία έχει επικυρωθεί κατ' έφεση, και ότι η Επιτροπή εφαρμόζοντας το άρθρο 84 των περί Δημόσιας Υπηρεσίας Νόμων, σε συνέχεια της συγκεκριμένης ποινικής καταδίκης του καθ' ου η δίωξη, του έχει επιβάλει χρηματική ποινή ύψους €2000 και αυστηρή επίπληξη».

Η ημερομηνία επιβολής ποινής στην ποινική υπόθεση έγινε στις 28.12.2012 μετά από καταδίκη του Εφεσείοντα δυνάμει παραδοχής σε τρεις κατηγορίες που αφορούσαν πρόκληση εκτέλεσης εγγράφου με ψευδείς παραστάσεις κατά παράβαση των άρθρων 341, 337 και 29 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ.154 (Ποιν. Υποθ. Αρ. 8592/09). Έφεση δε που καταχωρήθηκε εναντίον της ποινής από τον Εφεσείοντα απορρίφθηκε στις 3.7.2015 επικυρώνοντας την ποινή φυλάκισης 6 μηνών με τριετή αναστολή.

Σύμφωνα με τη θέση που προωθείται, η αποκατάσταση του με βάση το Νόμο 70/81 συντελέστηκε στις 28.12.2015.

Συναφής πειθαρχική διαδικασία επί της ποινικής καταδίκης είχε ως αποτέλεσμα την επιβολή της πειθαρχικής ποινής στις 15.1.2016.

Αυτή η πειθαρχική καταδίκη υπήρξε αντικείμενο άλλης προσφυγής. Πρόκειται για την Προσφυγή (Υπ. Αρ. 473/16) στην οποία εξεδόθη απόφαση στις 19.4.2022.

Με την απόφαση του αυτή, το Διοικητικό Δικαστήριο (Ζερβού, ΔΔΔ) ακύρωσε εν μέρει την πειθαρχική ποινή. Συγκεκριμένα ακύρωσε την χρηματική ποινή των €2.000, όμως επικύρωσε το μέρος της ποινής που αφορούσε την αυστηρή επίπληξη και την απόφαση για μη επιστροφή στον Εφeseίοντα του μέρους των απολαβών του που κατακρατήθηκε κατά τη διάρκεια της διαθεσιμότητας αυτού.

Η μερική επικύρωση της ποινής από το Διοικητικό Δικαστήριο δεν μπορεί καν να θεμελιώσει τη θέση για μη ύπαρξη προηγούμενης πειθαρχικής καταδίκης. Αυτό απαντά και τον λόγο έφεσης που εξετάζουμε. Η πειθαρχική ποινή, με αυτόνομη πλέον ισχύ, παρέμεινε, παρά την εισήγηση που έγινε για την αποκατάσταση. Συνεπακόλουθα δεν θα μπορούσε να οδηγηθούμε σε ακύρωση της παρούσας ποινής επειδή αναφέρθηκε η προηγούμενη πειθαρχική καταδίκη.

Πέραν όμως αυτού, εάν προσεχθεί η φρασεολογία της ΕΔΥ στην επιμέτρηση της ποινής, θα γίνει αντιληπτό πως δεν λειτούργησε επιβαρυντικά η ύπαρξη προηγούμενου. Αυτά που αναφέρθηκαν πιο πάνω, όπως ορθά παρατηρεί και το πρωτόδικο Δικαστήριο, ήταν μέρος του ιστορικού, αλλά, επ' ουδενί, δεν καταγράφηκε στα επιβαρυντικά

στοιχεία, τα οποία είχαν συγκεκριμενοποιηθεί και αφορούσαν κυρίως το εύρος και το επαναληπτικό της διάπραξης του πειθαρχικού αδικήματος για μεγάλο χρονικό διάστημα.

Και ο λόγος έφεσης 6 απορρίπτεται. Το ίδιο και ο λόγος έφεσης 10 (ότι δηλαδή η πιο πάνω ακύρωση του προστίμου €2,000 ανέτρεψε τη νομιμότητα της ενέργειας της ΕΔΥ να χρησιμοποιήσει σε βάρος του Εφεσείοντα την προηγούμενη καταδίκη του).

Συναφής είναι επίσης ο λόγος 11 (η απόφαση της Επιτροπής συντάχθηκε κατά παράβαση του Ν.70/81 και ως εκ τούτου είναι παράνομη) και ο λόγος 12 (το πρωτόδικο Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη ότι το μητρώο του Εφεσείοντα δεν ήταν λευκό).

Ισχύουν όσα ήδη λέχθησαν για το λόγο έφεσης 6.

Συνεπώς, όλοι οι λόγοι της Ομάδας Γ' ομοίως απορρίπτονται (6,10,11 και 12).

Εξέταση των λόγων έφεσης της Α΄ Ομάδας (δηλαδή των λόγων 1, 2 και 3).

Έντονη υπήρξε η θέση εκ του πρώτου λόγου έφεσης, ότι λανθασμένα δεν ακυρώθηκε η επίδικη πράξη πρωτοδίκως λόγω παραβίασης της αρχής της φυσικής δικαιοσύνης.

Επίσης συναφώς εισάγεται με το λόγο έφεσης 2 πως εξίσου λανθασμένα το πρωτόδικο Δικαστήριο αποφάσισε ότι ο Εφεσείων ενώ είχε υποβάλει αίτημα αναστολής ή αναβολής της εκδίκασης σε σχέση με την οικονομική δυσκολία να διορίσει δικηγόρο και ότι αυτό ήταν καθοριστικό για το θέμα, δεν του εδόθη σχετική ευκαιρία.

Προσθέτως και επάλληλα εισάγεται και η θέση με το λόγο έφεσης 3 ότι λανθασμένα το πρωτόδικο Δικαστήριο έκρινε πως ο Εφεσείων έτυχε ισότιμου και ακριβοδίκαιου χειρισμού σε σχέση με την αρμόδια αρχή.

Έχουμε καταγράψει πιο πάνω το πώς αντιμετώπισε το πρωτόδικο Δικαστήριο τον πυρήνα του συγκεκριμένου λόγου ακύρωσης. Μελετήσαμε δε συναφώς τη διαδικαστική πορεία της υπόθεσης στο Πειθαρχικό Όργανο και όλα τα σχετικά που μας αναφέρθηκαν.

Δεν υφίσταται βεβαίως διαφωνία πως η πειθαρχική δίκη είναι στη φύση της – και έτσι δέον να αντιμετωπίζεται – ως ποινικού χαρακτήρα παρέχουσα τα ίδια δικαιώματα που παρέχει το Σύνταγμα σε πρόσωπο που διώκεται ποινικά, χωρίς να εξομοιώνεται πλήρως (βλ. **Συμβούλιο Εφέσεων Υπουργείου Δικαιοσύνης και Δημοσίας Τάξεως κ.ά. v. Παναγή κ.ά., Α.Ε. 47/14, 25.2.2021** και **Δημοκρατία v. Ζαχαρίογλου, ΕΔΔ104/18, 25.1.2024**).

Ορθό είναι επίσης πως το Άρθρο 6 της ΕΣΔΑ καλύπτει και διοικητικές διαδικασίες που επιβάλλουν ποινικού τύπου κυρώσεις (βλ. **Grande v. Stevens v. Italy, Application Nos. 18640/10, 18647/10, 18663/10 et. al. Jud. 4.3.2014**, **Φιλιππίδου v. Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς Κύπρου, ΑΕ 7/16, 10.5.2023**).

Συνεπώς, είναι ορθό πως η πειθαρχική διαδικασία πρέπει να είναι δίκαιη, αμερόληπτη και ακριβοδίκαιη.

Το ίδιο ισχύει και για την αρχή της ισότητας, η οποία επιβάλλει υποχρέωση για ίση μεταχείριση (ως προς τις ευκαιρίες που θα δοθούν στην καταγγέλλουσα αρχή και τον διωκόμενο κατά τη διάρκεια της πειθαρχικής δίκης).

Στην εμβέλεια των αρχών της ποινικής διαδικασίας ανήκει ωστόσο και η ετέρα κατευθυντήρια που έχει θεμελιωθεί από τη νομολογία μας. Ότι δηλαδή πως για να διαγνωσθεί παραβίαση της δίκαιης δίκης θα πρέπει *in concreto* να δοθούν λόγοι αλλά και συγκεκριμένη βλάβη που υφίσταται ένας κατηγορούμενος ή, όπως εδώ, ένας πειθαρχικά διωκόμενος.

Στην υπόθεση ***Stancovic v. Δημοκρατίας Ποιν.Εφ. 166/14, 26.1.2017,*** όπου είχαν προβληθεί διάφορες αμφισβητήσεις για το δίκαιο της δίκης και τα δικαιώματα του κατηγορουμένου ως προς τη νομική εκπροσώπηση του, αναφέρθηκε πως ανεξάρτητα τούτου (και μάλιστα σε υπόθεση Κακουργιοδικείου) σημασία έχει να διαπιστωθεί πως η Υπεράσπιση είχε τις διευκολύνσεις και τις ευκαιρίες εκείνες που ήσαν αναγκαίες ώστε στην πράξη να εξασφαλιστεί το δίκαιο της δίκης.

Έχουμε λοιπόν επιβεβαιώσει όσα και πρωτοδίκως προβάλλονται πως στον Εφεσείοντα είχε δοθεί κάθε ευκαιρία να προβάλει τις θέσεις του και όταν είχε νομική εκπροσώπηση και όταν δεν είχε, ώστε κανένα ρήγμα να μην εμφανίζεται για να στοιχειοθετήσει ισχυρισμό για αμεροληψία ή παράβαση της φυσικής δικαιοσύνης και της αρχής της ισότητας. Εξ άλλου από τα ίδια τα πρακτικά διαφαίνεται ότι προβλήθησαν

προδικαστικές ενστάσεις, και διάφορα αιτήματα (όταν είχε συνήγορο αλλά και όταν δεν είχε). Κατά πάντα δε χρόνο παρουσιάζεται και ο ίδιος αποτελεσματικά να χειρίζεται την υπόθεση του, του εδόθη δε επαρκής χρόνος για προετοιμασία, όπως ζητούσε. Επίσης, κατά τις αγορεύσεις επί της ποινής, διέθετε και πάλι νομική εκπροσώπηση.

Εξ άλλου δεν ετέθη ευθέως αδυναμία χειρισμού της υπεράσπισης εκ μέρους του Εφεσείοντα και ως εκ τούτου «προκατάληψη» του δικάζοντος οργάνου να του εξασφαλίσει τα δικαιώματά του. Αυτό έπρεπε να γίνει αμέσως ώστε να τύχει χειρισμού. Όπως ελέχθη στη **Δημοκρατία ν. Χατζηχάγνα κ.ά. (2007)3 Α.Α.Δ. 116** δεν είναι νοητό να εγείρεται τέτοιο ζήτημα μετά την ολοκλήρωση της διαδικασίας. (βλ. **Παναγή** ανωτέρω και **Κωνσταντίνου ν. Αντωνίου (2017)3B Α.Α.Δ. 907**).

Επαναλαμβάνουμε αυτό που ελέχθη στην **Εστιατόριο Χρύσανθος Παφίτης Λτδ κ.ά. ν. Εφόρου Φόρου Προστιθέμενης Αξίας (2016)2A Α.Α.Δ. 390** «η δικαιοσύνη της δίκης δεν κρίνεται αφηρημένα ούτε αποσπασματικά. Πρέπει να καταδειχθεί ότι πράγματι ένα πρόσωπο έχει επηρεαστεί δυσμενώς, και μόνον τότε, η καταδίκη ακυρώνεται».

Για τους ως άνω λόγους και αυτή η ομάδα λόγων έφεσης απορρίπτεται.

Εξέταση των λόγων έφεσης της Β΄ Ομάδας (δηλ. των λόγων 4, 5 και 9)

Παραμένουν για εξέταση οι λόγοι της Ομάδας Β΄.

Με τον τέταρτο λόγο έφεσης ο Εφεσείων ισχυρίζεται ότι λανθασμένα το πρωτόδικο Δικαστήριο αποφάσισε ότι η μαρτυρία «περί εμφάνισης του στην εργασία δεν συσχετίστηκε αποδεδειγμένα με τις μέρες που με βάση την κατηγορία ο ίδιος υποτίθεται ότι απουσίαζε από την εργασία του» και με τον πέμπτο λόγο ότι το Δικαστήριο λανθασμένα θεώρησε ότι η απόφαση της ΕΔΥ δεν συγκρουόταν με τη μαρτυρία που εδόθη. Ο κ. Βραχίμης ομίλησε για παρανόηση του κατηγορητηρίου, τόσο από την ΕΔΥ, όσο και από το πρωτόδικο Δικαστήριο. Σχετικός είναι και ο λόγος έφεσης 9.

Έχουμε καταγράψει πιο πάνω όσα – επιμελώς, κατά την κρίση μας - παρατήρησε το πρωτόδικο Δικαστήριο σε σχέση με τη μαρτυρία που έγινε αποδεκτή καθώς και ιδιαίτερα γιατί απέτυχε η υπερασπιστική γραμμή του Εφεσείοντα. Τα υιοθετούμε. Με κανένα τρόπο δεν διαφαίνεται να υπήρξε πλάνη της Αρμοδίας Αρχής ως προς τη στοιχειοθέτηση της κατηγορίας, η οποία καταγράφεται και αναλύεται δια των γεγονότων που έγιναν αποδεκτά, με επαρκή αιτιολόγηση.

Στη **Zora Ltd v. Δημοκρατίας, Α.Ε. 106/2015, 20.6.2023**, αναφέρθηκαν τα εξής για το θέμα της πλάνης.

«Το θέμα που εξετάζεται, πιο πάνω, διέπεται, από τον περί Γενικών Αρχών του Διοικητικού Δικαίου Νόμο του 1999, (Ν.158(Ι)/1999), όπως αυτός έχει τροποποιηθεί και δη από το άρθρο 46(1), αυτού. Η εν λόγω πρόνοια αναφέρει ότι: « Αν η διοίκηση, κατά την άσκηση της διακριτικής της εξουσίας, στηρίζεται σε πραγματικά γεγονότα και προϋποθέσεις που είναι εξ αντικειμένου ανύπαρκτα ή αν παραλείπει να λάβει υπόψη της ουσιώδη πραγματικά γεγονότα, ενεργεί με πλάνη περί τα πράγματα». Σύμφωνα με τη σχετική νομολογία, η απόδειξη ισχυρισμού για ύπαρξη πλάνης περί τα πράγματα, βαρύνει τον αιτητή, (βλ. Θ. Χριστοφή & Σία Λτδ v. Υπουργού Οικονομικών κ.α., ανωτέρω, στη σελίδα 432). Προκειμένου αυτός να επιτύχει, πρέπει, ακριβώς, να καταδείξει ό,τι προβλέπει το άρθρο 46(1) του Ν.158(Ι)/1999, ανωτέρω. Επομένως, όπως, επιγραμματικά, αναφέρεται στο σύγγραμμα Εγχειρίδιο Κυπριακού Διοικητικού Δικαίου, Τρίτη Έκδοση, 2016, του Ν. Χρ. Χαραλάμπους, στη σελίδα 336, «Δεν υπάρχει πλάνη περί τα πράγματα, όταν η διοίκηση σταθμίζει, αξιολογεί και εκτιμά στοιχεία και γεγονότα που παρουσιάζονται μπροστά της για κρίση...». Η πιο πάνω διατύπωση ως προς το νόμο, στο συγκεκριμένο τομέα, είναι ορθή. Παραφράζει μέρος της πρόνοιας του άρθρου 46(3) του Ν.158(Ι)/1999, ενώ συγχρόνως, αποτελεί εύστοχη παραπομπή στην ανάλυση που γίνεται, συναφώς, στην υπόθεση Δημοκρατία v. Καλού κ.α. (1992) 3 Α.Α.Δ. 242.»

Και εν προκειμένω, η Διοίκηση στάθμισε, αξιολόγησε και εκτίμησε τα στοιχεία δια της μαρτυρίας που άκουσε και αποδέχθηκε. Το γεγονός της προσκόμισης μαρτυρίας από την Υπεράσπιση για την παρουσία του Εφεσεϊοντα σε κάποιες μέρες (και ώρες) στην εργασία του αξιολογήθηκε επίσης και κρίθηκε ως ανεπαρκές ή μη ανατρεπτικό της καταγγελίας. Δόθηκε ιδιαίτερη σημασία από τον ευπαίδευτο συνήγορο του Εφεσεϊοντα ως προς τη χρήση του attendance book (για καταγραφή της παρουσίας του Εφεσεϊοντα στην εργασία του κάποιες μέρες) αντί για τη χρήση της κάρτας. Όμως, όλα αυτά απασχόλησαν το πρωτόδικο Δικαστήριο το

οποίο έδωσε πειστικές εξηγήσεις για την περιθωριακή τους σημασία (βλ. σελίδες 4 και 5 ανωτέρω). Ευρύτερα δε, στην επίδικη διοικητική απόφαση υπάρχει σαφής και συγκεκριμένη αναφορά σε μαρτυρίες – τεκμήρια τα οποία δέχτηκε το αρμόδιο όργανο καθώς και αναγωγή αυτών στα αδικήματα του κατηγορητηρίου. Δεν εντοπίζεται οτιδήποτε το μεμπτό ή το πεπλανημένο, όπως εύστοχα διαπίστωσε και το πρωτόδικο Δικαστήριο. (Βλ. *Κρηιώτη v. Δημοκρατίας (1999) 3 Α.Α.Δ. 778*).

Οι ευπαίδευτοι συνήγοροι έθεσαν ενώπιον του Δικαστηρίου σημεία της μαρτυρίας που θεωρούσαν ότι αντιστοίχως ενδυνάμωναν τα επιχειρήματα τους. Δεν είναι έργο του Δικαστηρίου να επαναξιολογήσει τη δοθείσα μαρτυρία, όπως επιχειρήθηκε, ούτε να υπεισέλθει στην υποκειμενική εκτίμηση των γεγονότων. (Βλ. *Enotiadou v. The Republic of Cyprus (1971) 3 C.L.R., 409* και *Πλατρίτης v. Δημοκρατίας (2003) 3 Α.Α.Δ. 571*).

Συνεπώς, με βάση τις προβληθείσες θέσεις, καθήκον του Δικαστηρίου ήταν να κρίνει αν έχει ή όχι εμφιλοχωρήσει πλάνη νομική ή πραγματική στο έργο της αρμόδιας αρχής. Κάτι τέτοιο εν προκειμένω, δεν έχει

καταδειχθεί, η κρίση του πρωτόδικου Δικαστηρίου υπήρξε ορθή σε όλες τις παραμέτρους. Και αυτή η ομάδα λόγων έφεσης απορρίπτεται.

Για τους λόγους που έχουμε εξηγήσει, η έφεση απορρίπτεται με έξοδα €4.000 υπέρ της Εφεσίβλητης.

Τ. ΨΑΡΑ-ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ, Δ.

ΣΤ. ΧΑΤΖΗΓΙΑΝΝΗ, Δ.

Η. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, Δ.